

Melinda

SHKODËR

Një 10- vjeçar nga Maqedonia e Veriut sapo kishte ardhur në Shqipëri me familjen e tij dhe, siç dihet, kur ndryshon vendlindjen ndryshon gjithçka. Ai sapo është regjistruar në shkollë, por pritja e tij nuk ishte aspak miqësore. Nxënësit e tjerë filluan ta përbuznin, tallnin, fyenin dhe kjo vetëm për shkak të pamjes së tij dhe ngaqë nuk di të flasë mirë shqip.

Ai nuk arriti të miqësohej me asnjë prej nxënësve. Rrinte i vetëm dhe nuk fliste fare. Vishej keq dhe vinte i pakrehur apo i palarë. Po asnjëri prej nxënësve të tjerë nuk e dinte historinë e tij të vërtetë. E vetmja gjë që dinin ishte pamja e tij. Nuk u ndalën asnjëherë për t'i bërë vetes këto pyetje e për ta kuptuar më mirë.

Shkolla po i bëhej e padurueshme derisa filloi të bënte shumë mungesa dhe këtë e vunë re të gjithë, por tashmë ishte vonë. Nëna e tij ishte bërë merak për gjendjen e të birit dhe për fjalët që i kishte thënë: "Unë më mirë të vdes sesa të shkoj më në atë shkollë!" E kishin marrë vesh të gjithë, por tani s'vlente më: ai s'do vinte më në të njëjtën shkollë.

